

før den højtærede Minister holdt sin Tale, at Ministeriet vilde se det som sin Opgave at bringe Køber og Sælger i Forbindelse med hinanden, saa kunde jeg forstaa, at der var en Mulighed for Resultat, men at tro paa, at man i Løbet af nogenlunde kort Tid skulde kunne formaa ved Statsindgriben at faa Virksomheder til at arbejde billigere, forekommer mig at være et naturligt Standpunkt for en Socialdemokrat, men ikke for et Medlem af den høje Regering.

Alt i alt kan jeg ikke se rettere, end at de 8 Punkter kun byder ganske overordentlig lidt, og da navnlig de nye Punkter, der er kommet til. Thi jeg tror dog nok at turde sige, at de gamle Punkter procentvis betyder ikke saa lidt mere end de tilkomne. Det forbaavsende mig derfor at høre den ærede Ordfører for Socialdemokratiet (Stauning) paa et vist Tidspunkt udtale sig med stor Tilfredshed om dette Tilbud fra Regeringens Side, og jeg kunde tænke mig, at det var Punkt 8, som for en Socialdemokrat maa have en vis Tiltrækning, man var glad for. Efter at vi senere har hørt den højtærede Handelsminister udlægge Punkterne, er man imidlertid fra den Side fuldstændig paa det rene med, at de 8 Punkter byder meget lidt. Det eneste, der efter min Opfattelse betyder noget, var den Udtalelse, som den højtærede Handelsminister fremkom med angaaende de Forhandlinger, vi nu staar overfor, nemlig Toldforhandlingerne. Den højtærede Handelsminister udtalte, at han maatte erkende, at her kunde en Toldbeskyttelse dog maaske hjælpe. Hvorvidt man heri tør se Antydning af, at Regeringen vil gaa med til noget i denne Retning, ved jeg ikke. Jeg hørte den højtærede Handelsminister udtale som sin personlige Opfattelse, at han var imod Toldbeskyttelsen, men jeg kunde dog tænke mig, at da dette Punkt er blevet fremdraget og for saa vidt anerkendt af Ministeriet, som det er blevet nævnt af Ministeren, at han overfor det mere varige maatte erkende, at Toldbeskyttelse kunde hjælpe, kan man i denne Udtalelse se en Antydning af, at her er noget af en Vej frem. Og vi vil jo nu snart faa at se, om Regeringen i Lovforslag af en mere permanent Karakter vil vise en efter min Opfattelse større Velvillie i Retning af at hjælpe over Krisen, end den hidtil har vist. Jeg maa mene, at som det hidtil er gaaget, kan man ikke med Sandhed sige, at Regeringen har gjort nok. Jeg vil ganske give den højtærede Stats-

minister Ret i, at ophæve Krisen kan vi paa ingen Maade, men jeg mener ej heller, at det høje Ministerium tilnærmelsesvis har gjort nok for at mildne Krisen, og jeg maa igen sige, at skulde det vise sig, at Ministeriets Stilling med Hensyn til Toldloven er den samme, efter min Mening negative Stilling, ja, saa maa Ministeriet tage Ansvar, og saa kan ingen vide, hvad der kan komme ud af Udviklingen. Ved faa Dages uheldige Vejrlig er Arbejdsløsheden jo allerede sprunget op over de 60 000. Jeg skulde dog tro, at man heri har en kraftig Opfordring til saa vidt muligt at se bort fra gamle Doktriner og saa vidt muligt tilstræbe, at man fra alle Sider maa erkende, at der gøres, hvad gøres kan indenfor rimelige Grænser for at mildne Krisen. Det forekommer mig, at Ordføreren for Socialdemokratiet her ingen Grænser har; jeg for mit Vedkommende følger gerne til: indenfor rimelige Grænser. Jeg maa mene, at faar ikke hele Befolkningen den Opfattelse, at der indenfor rimelige Grænser gøres, hvad gøres kan til Lindring af Krisen, kommer vi ud i noget, hvorom vi ikke ved, hvad det kan føre til.

Til Slut skal jeg fremsætte nogle Bemærkninger til den højtærede Finansminister om vore Finanser. Forinden vil jeg gerne have Lov til at sige, at ikke mindst de radikale Partier Gang paa Gang har kritiseret, at Regeringen ikke gennem Importregulering med Hensyn til Luksusvarer har sørget for at hindre, at man fik saa mange Varer ind i Landet, som sket er. Hver Gang den Paastand kommer frem, vil jeg gerne have Lov til at pege paa, at det Parti, og det eneste Parti, som saa tidligt som i 1918 slog paa, at vi maatte have Luksusindførselen begrænset gennem en meget stærk Forhøjelse af Luksustolden, var det konservative Folkeparti. Havde man den Gang fulgt det konservative Folkeparti, altsaa det eneste Parti, som den Gang vilde gaa den Vej, vilde man derved have opnaaet dels, at Staten havde faaet mange, mange Millioner, dels at man ikke havde faaet saa mange Varer ind i Landet. Desværre var det ikke muligt at drive ej heller Venstrepartiet til at gøre noget i den Retning, idet Venstrepartiet allerede den Gang havde en sygelig Angst for, at der gennem en saadan Beskatning skulde til den ene eller den anden Side skabes en lille Smule Beskyttelse for et eller andet Erhverv. At Partiet Venstre i den Grad hager sig fast i en saadan Doktrin, at de for at fastholde den forhindrer, at